

1962

Toen ik met mijn vader ging praten, toen ik eindelijk de moed had opgebracht om met hem mijn Gekke Idee te bespreken, zorgde ik er wel voor dat het vroeg in de avond was. Dat was altijd het beste moment met Dad. Dan was hij ontspannen, had hij lekker gegeten en strekte hij zich uit op zijn kunstleren luie stoel in de tv-hoek. Ik kan nog steeds met mijn hoofd achterover leunen en mijn ogen sluiten en het lachende publiek en de doordringende titelmelodieën horen van zijn favoriete tv-series, *Wagon Train* en *Rawhide*.

Zijn absolute favoriet was echter *The Red Buttons Show*. Iedere episode begon met Red zelf die zong: *Ho ho, hie hie... er gebeuren rare dingen hier.*

Ik zat op een rechte stoel naast zijn leunstoel en glimlachte een beetje en wachtte op de volgende reclame. Ik had mijn verkooppraatje in gedachten keer op keer geoefend, vooral de openingszin. *Dus... Dad, weet je nog dat ik op Stanford dat Gekke Idee had...?*

Het was tijdens een van mijn laatste colleges, een seminar over ondernemerschap. Ik had een researchpaper geschreven over schoenen en die paper was geëvolueerd van een doodgewone opdracht tot een totale obsessie. Als hardloper wist ik iets van hardloepschoenen. Als aankomend bedrijfskundige wist ik dat Japan een groot deel van de Amerikaanse markt voor fototoestellen had overgenomen, een markt die tot dan toe werd gedomineerd door Duitse fabrikanten. En in mijn paper beweerde ik dat Japanse hardloepschoenen wel eens hetzelfde zouden kunnen gaan doen. Het idee interesseerde me eerst, inspireerde me daarna, en greep me toen. Het leek zo voor de hand te liggen, zo eenvoudig, zo in potentie enorm.

Ik had wekenlang aan die paper gewerkt. Ik was bijna naar de bibliotheek verhuisd, verslond alles wat ik kon vinden over import en export, over het beginnen van een bedrijf. Ten slotte had ik, zoals vereist, een formele voordracht over de paper gegeven aan mijn jaargenoten, die reageerden met formele verveling. Niemand die ook maar één vraag had gesteld. Ze ondergingen mijn passie en intensiteit met diepe zuchten en lege blikken.

De professor vond dat mijn Gekke Idee wel enige waarde had en gaf me de hoogst mogelijke waardering: een A. Maar dat was het dan. Althans, daar zou het bij hebben moeten blijven. Maar die paper is eigenlijk nooit uit mijn gedachten geweest. Gedurende de rest van mijn tijd aan Stanford, gedurende ieder ochtendloopje en altijd, tot dat moment thuis bij de tv, overwoog ik naar Japan te gaan, een schoenfabriek te vinden, hún mijn Gekke Idee voor te leggen in de hoop dat zij enthousiaster zouden reageren dan mijn jaargenoten en een partnerschap aan zouden willen gaan met een verlegen, bleke, magere slungel uit het duffe Oregon.

Ik speelde ook met de gedachte om een exotische omweg te maken op weg naar en van Japan. Hoe kan ik nu mijn stempel op de wereld drukken, dacht ik, als ik haar niet eerst kan zién? Voordat je aan een belangrijke hardloopwedstrijd begint wil je de baan altijd eerst verkennen. Backpacken zou hier wel eens goed voor kunnen zijn, dacht ik. Niemand had het in die tijd nog over een bucketlist, maar ik denk dat dat begrip dicht in de buurt komt bij wat ik van plan was. Voordat ik dood was, te oud werd of begraven onder dagelijkse beslommeringen, wilde ik de mooiste en wonderlijkste plaatsen van de wereld bezocht hebben.

En de heiligste. Natuurlijk wilde ik ander eten proeven, andere talen horen, in andere culturen duiken, maar waar ik echt naar smachtte was contact met een hoofdletter C. Ik wilde ervaren wat de Chinezen *tao* noemen, de Grieken *logos*, de hindoes *jñāna*, de boeddhisten *dharmā*. Wat christenen 'de geest' noemen. Maar voordat ik aan die persoonlijke levensreis zou beginnen, wilde ik eerst de reis van de mensheid begrijpen. Dus moest ik de ontzagwekkendste tempels en kerken en andere heiligdommen verkennen, de heiligste ri-

vieren en bergpieken. Moest ik eerst de aanwezigheid voelen van... God?

Ja, zei ik tegen mezelf, ja. Bij gebrek aan een beter woord, God.

Maar eerst had ik mijn vaders toestemming nodig.

Meer dan dat, ik had ook zijn geld nodig.

Ik had een jaar eerder al eens gezegd dat ik een grote reis wilde maken en mijn vader leek daarvoor open te staan. Maar hij was dat absoluut weer vergeten. En ik ging ook wel erg ver door aan het oorspronkelijke voorstel dit Gekke Idee toe te voegen, deze buitensporige omweg – naar Japan. Om een bedrijf te beginnen? Over geldverspilling gesproken.

Hij zou dat zeker beschouwen als een brug te ver.

Een brug die bovendien veel te duur was. Ik had wat spaargeld overgehouden aan het leger en verscheidene vakantiebaantjes in de afgelopen zomers. Bovendien was ik van plan mijn auto te verkopen, een zwarte MG uit 1960 met racebanden en een bovenliggende nokkenas (dezelfde wagen als waarin Elvis reed in *Blue Hawaii*). Dat zou in totaal neerkomen op vijftienhonderd dollar, duizend dollar te weinig, zoals ik nu mijn vader vertelde. Hij knikte, mm, mm, zijn ogen gingen van de tv naar mij en terug terwijl ik dit allemaal uitlegde.

Weet je nog dat we het erover hadden, Dad? Dat ik zei dat ik de wereld wilde zien?

De Himalaya? De piramiden?

De Dode Zee, Dad? De Dode Zée.

Nou ja, haha, ik dacht eraan om ook Japan aan te doen, Dad. Herinner je je nog mijn Gekke Idee? Japane hardloopschoenen? Ja? Dat kan enorm worden, Dad. Enorm.

Ik legde het er wel heel dik op, verkocht het zo overtuigend mogelijk – extra overtuigend, omdat ik verkopen altijd heb gehaat en de kans dat de verkoop van het plan aan mijn vader slaagde, nihil was. Mijn vader had net honderden dollars neergeteld voor de universiteit van Oregon en nog eens duizenden voor Stanford. Hij was de uitgever van het *Oregon Journal*, een vaste baan waarvan het salaris voorzorg in alle basisgemakken, waaronder ons ruime witte huis

aan Claybourne Street in Portlands rustigste buitenwijk, Eastmoreland. Maar de man was geen geldmachine.

Bovendien was het 1962. De aarde was toen groter. Hoewel de mens net in capsules rond de planeet was gaan draaien, had negentig procent van de Amerikanen nog nooit in een vliegtuig gezeten. De gemiddelde man of vrouw was nog nooit verder van huis geweest dan honderdvijftig kilometer, dus alleen al het noemen van een wereldreis per vliegtuig zou iedere vader de zenuwen bezorgen, en zeker de mijne: zijn voorganger bij de krant was omgekomen bij een vliegtuigongeluk.

Los van geld en los van veiligheid was het hele idee erg onpraktisch. Ik was me ervan bewust dat zesentwintig van de zevenentwintig nieuwe bedrijven het niet haalden en mijn vader was zich daar net zo goed van bewust, en het idee om zo'n enorm risico te nemen ging in tegen alles waar hij voor stond. Vanuit veel oogpunten was mijn vader een conventionele anglicaan, een gelovige in Jezus Christus. Hij vereerde echter ook nog een andere geheime godheid – respect. Koloniaal huis, mooie vrouw, gehoorzame kinderen, daar genoot mijn vader allemaal van, maar wat hij echt koesterde was dat zijn vrienden en burens wisten dat hij dit allemaal had. Hij wilde graag bewonderd worden. Hij deed graag dagelijks een ferme rugslag met de hoofdstroom mee. Voor je eigen plezier een reis rond de wereld maken kwam hem gewoon volslagen onbegrijpelijk voor. Dat deed je niet. Zeker niet als respectabele zoon van een respectabele man. Dat was iets wat de kinderen van andere mensen deden. Het was iets voor beatniks en hipsters, voordat die laatste term in de jaren negentig opnieuw in gebruik kwam.

Misschien dat de voornaamste oorzaak van mijn vaders fixatie op respect zijn angst was voor innerlijke chaos. Ik voelde dat intuïtief aan omdat die chaos zo af en toe de kop opstak. Zonder enige waarschuwing ging de telefoon in de hal dan midden in de nacht en als ik opnam klonk iedere keer dezelfde knarsende stem: 'Kom je ouwe halen.'

Dan trok ik mijn regenjas aan – het leek in die nachten altijd te motregen – en reed naar de club van mijn vader in het centrum

van de stad. Zo duidelijk als ik mij mijn slaapkamer herinner, zo duidelijk herinner ik me mijn vaders club. De zaal, honderd jaar oud, met fauteuils en van vloer tot plafond eiken boekenkasten, leek op de zitkamer van een Engels landhuis. Met andere woorden, bijzonder respectabel.

Ik trof mijn vader altijd in dezelfde stoel aan dezelfde tafel. Ik hielp hem voorzichtig op te staan. ‘Gaat het, Dad?’ ‘Natuurlijk gaat het.’ Ik leidde hem altijd naar buiten en naar de auto en gedurende de hele rit naar huis deden we alsof er niets aan de hand was. Hij zat keurig rechtop, bijna koninklijk, en we hadden het over sport. In stressvolle tijden leidde ik mezelf altijd af, stelde ik mezelf gerust, met praten over sport.

Mijn vader hield ook van sport. Sport was altijd respectabel.

Om deze en een tiental andere redenen verwachtte ik dat mijn vader mijn verkooppraatje in de tv-hoek zou begroeten met opgetrokken wenkbrauwen en een gedecideerd nee. ‘Haha, Gek Idee. Geen enkele kans, Buck.’ (Mijn doopnaam is Philip, maar mijn vader noemde me altijd Buck. Hij noemde me zelfs al Buck voor mijn geboorte. Mijn moeder vertelde me dat hij de gewoonte had om een klopje op haar buik te geven en dan te vragen: ‘Hoe gaat het met de kleine Buck vandaag?’) Toen ik ophield met praten boog mijn vader zich in zijn kunstleren leunstoel naar voren en keek me met een merkwaardige blik aan. Hij zei dat hij er altijd spijt van had gehad dat hij niet meer gereisd had toen hij jong was. Hij zei dat een reis de finishing touch zou zijn van mijn ontwikkeling. Hij zei nog een heleboel dingen, die allemaal meer te maken hadden met de reis dan met het Gekke Idee, maar ik was niet degene die hem daarop moest wijzen. Ik zou ook niet klagen, want waar het op neerkwam was dat hij mij zijn zegen gaf. En zijn geld.

‘Oké,’ zei hij. ‘Oké, Buck, oké.’

Ik bedankte hem en rende de tv-hoek uit voordat hij de kans kreeg zich te bedenken. Pas later besepte ik met enig schuldgevoel dat het feit dat mijn vader niet gereisd had, een van de achterliggende redenen was, misschien wel de voornaamste achterliggende reden, dat ik op reis wilde. Deze reis, dit Gekke Idee, was in ieder ge-

val een zekere manier om iemand anders te worden dan hij. Een minder respectabel iemand.

Of misschien niet minder respectabel. Misschien alleen minder bezeten van respect.

De rest van de familie was minder enthousiast. Toen mijn grootmoeder lucht kreeg van mijn reisplannen, was er één reisdoel in het bijzonder dat haar afschuw opwekte. ‘Japan!’ riep ze. ‘Hé, Buck, het is nog maar een paar jaar geleden dat de Jappen ons wilden doodmaken! Weet je dat niet meer? Pearl Harbor! De Jappen probeerden de wereld te veroveren! Sommigen weten nog niet eens dat ze verloren hebben! Ze verbergen zich nog steeds! Ze kunnen je gevangennemen, Buck. Je ogen uitsteken. Daar zijn ze berucht om – je ogen!’

Ik was dol op mijn moeders moeder, die we *Mom* Hatfield noemden. En ik begreep haar angst. Japan was ongelooflijk ver weg voor inwoners van Roseburg, Oregon, het boerenstadje waar ze was geboren en haar hele leven had gewoond. Ik had bij haar en *Pop* Hatfield vele zomers doorgebracht. Bijna iedere avond zaten we op de veranda te luisteren naar de concurrentiestrijd tussen de kwakende brulkikkers en de radio, die begin jaren veertig altijd afgestemd stond op nieuws over de oorlog.

Dat altijd slecht was.

De Japanners, zo kregen we herhaaldelijk te horen, hadden in zeventwintighonderd jaar geen oorlog verloren en het leek er totaal niet op dat ze deze zouden gaan verliezen. In slag na slag leden we nederlaag na nederlaag. Tenslotte, in 1942, begon Gabriel Heatter van Mutual Broadcasting op een avond zijn dagelijkse nieuwsoverzicht met een schrille kreet. ‘Goedenavond, iedereen. Er is goed nieuws vanavond!’ De Amerikanen hadden eindelijk een belangrijke slag gewonnen. Critici beschimpten Heatter vanwege zijn schaamteloze enthousiasme, voor het laten vallen van alle zogenaamde journalistieke objectiviteit, maar de haat van het volk jegens Japan was zo groot dat de meeste mensen hem als volksheld beschouwden. Daarna begon hij alle uitzendingen op dezelfde manier. ‘Goed nieuws vanavond!’

Het is een van mijn oudste herinneringen. Mom en Pop Hatfield

op die veranda en ik tussen hen in. Pop die een appel, een Gravenstein, schildte met zijn zakmes en mij een partje gaf, zelf een partje opat, mij een partje gaf enzovoorts, totdat het verdelen van de appel stokte. Het was tijd voor Heatter. Ssst! Stil! Ik zie ons nog steeds appels eten en naar de nachtelijke lucht turen, zo van Japan bezeten dat we bijna verwachtten dat Japanse Zero's voor Sirius, de Hondster, langs zouden vliegen. Niet gek dus dat ik, toen ik in dezelfde periode voor het eerst in een vliegtuig zat, vroeg: 'Daddy, gaan de Jappen ons neerschieten?'

Hoewel Mom Hatfield me nu boos had gekregen, zei ik haar zich geen zorgen te maken, dat het uitstekend zou gaan. Dat ik zelfs een kimono voor haar mee zou brengen.

Mijn tweelingzusjes Jeanne en Joanne, die vier jaar jonger waren dan ik, leek het helemaal niets te kunnen schelen waar ik naartoe ging of wat ik ging doen.

En mijn moeder zei niets, dat herinner ik me nog. Dat deed ze zelden. Er was iets met deze totale stilte. Het duidde op instemming. Trots zelfs.

Wekenlang las ik, plande ik, bereidde ik me op mijn reis voor. Ik liep extra ver en peinsde over details terwijl ik de wilde ganzen in wilde halen die boven mijn hoofd vlogen. Hun strakke V-formaties – ik had eens ergens gelezen dat de ganzen achter in die V gebruikmaken van de luchtstroom en maar tachtig procent van de energie verbruikten die de voorste nodig hadden. Ieder hardloper begrijpt dit. Zij die vooraan lopen, werken het hardst en riskeren het meest.

Al lang voordat ik dat gesprek had met mijn vader had ik besloten dat het goed zou zijn om een reisgenoot te hebben en dat dat Carter moest zijn, een jaargenoot van Stanford. Hoewel Carter op William Jewel College basketballer was geweest, was hij niet een typische sportman. Hij had een bril met dikke glazen en las boeken. Goede boeken. Je kon makkelijk met hem praten en hij kon makkelijk zijn mond houden – belangrijke kwaliteiten van een vriend. Onmisbaar voor een reisgenoot.

Maar Carter lachte me vierkant uit. Toen ik hem een lijstje

plaatsen voorlegde die ik wilde zien – Hawaï, Tokio, Hongkong, Rangoon, Calcutta, Bombay, Saigon, Kathmandu, Caïro, Istanboel, Athene, Petra, Jeruzalem, Nairobi, Rome, Parijs, Wenen, West-Berlijn, Oost-Berlijn, München, Londen – lachte hij. Geschrokken keek ik naar de grond en begon me al te verontschuldigen. Totdat Carter nog steeds lachend zei: ‘Wat een fantastisch idee, Buck!’

Ik keek op. Hij lachte me helemaal niet uit. Hij lachte van plezier, hij was vrolijk. Hij was ook onder de indruk. Er was moed voor nodig om zo’n reisje uit te stippelen, zei hij. Natuurlijk wilde hij mee.

Enkele dagen later kreeg hij de goedkeuring van zijn ouders en een lening van zijn vader. Carter treuzelde nooit. Zie je een schietkans, pak die dan – dat was Carter. Ik zei tegen mezelf dat ik van iemand als hij veel kon leren tijdens onze gezamenlijke reis rond de wereld.

We pakten ieder een koffer en een rugzak. Alleen wat strikt noodzakelijk was, beloofden we elkaar. Een paar spijkerbroeken, een paar T-shirts. Hardloopschoenen, hoge schoenen, zonnebril plus *suntans* – zo werd een kaki broek in de jaren zestig genoemd.

Ook nam ik een mooi pak mee. Een groene Brooks Brothers. Voor het geval ik mijn Gekke Idee ergens kwijt kon.

7 September 1962. Carter en ik persten ons in zijn oude gedeukte Chevy en scheurden de I-5 af door de Willamette Valley. We volgden de bochtige weg over de beboste grond van Oregon; het voelde alsof we ons een weg baanden door de wortels van een boom. We scheurden het met naaldbomen begroeide noordelijkste puntje van Californië binnen, over hoge, groene bergpassen en daarna omlaag, omlaag, tot we ver na middernacht de mist van San Francisco binnendrongen. We logeerden een paar dagen bij vrienden, sliepen bij hen op de grond en reden toen door naar Stanford om een paar dingen van Carter uit de opslag te halen. Ten slotte stopten we bij een drankwinkel en kochten daar twee afgeprijsde tickets voor een vlucht van Standard Airlines naar Honolulu. Enkele reis, tachtig dollar.

Het leken niet meer dan enkele minuten later toen Carter en ik

op de zanderige landingsbaan van Oahu Airport stonden. We draaiden ons om en keken naar de lucht en dachten, dit is niet dezelfde lucht als thuis.

Er kwam een rij prachtige meisjes op ons toe lopen. Ook zij waren niet hetzelfde als de meisjes thuis. Grote ogen, olijfkleurige huid, blote voeten, lenige heupen waarmee ze schudden en hun grasrokken zwiepten. Carter en ik keken elkaar aan en grijnsden.

We gingen met een taxi naar Waikiki Beach en namen onze in-trek in een motel aan de boulevard. In één beweging lieten we onze bagage vallen en trokken we onze zwembroeken aan. ‘Wie het eerst in het water is!’

Ik schreeuwde en lachte terwijl ik over het strand rende, schopte mijn sportschoenen uit en sprintte direct door naar de golven. Ik stopte pas toen ik tot mijn nek in het schuim stond. Ik dook naar de bodem en kwam proestend boven, lachend, en rolde op mijn rug. Ten slotte stommelde ik naar het strand en liet me op het zand vallen en lag daar te glimlachen naar de vogels en de wolken. Ik moet eruit hebben gezien als een krankzinnige die uit een inrichting was ontsnapt. Carter, die naast me was komen zitten, had dezelfde stupide uitdrukking op zijn gezicht.

‘We zouden hier moeten blijven,’ zei ik. ‘Waarom zouden we zo snel weer weggaan?’

‘Maar Het Plan dan?’ zei Carter. ‘Reis rond de wereld?’

‘Plannen veranderen.’

Carter grijnsde. ‘Geweldig idee, Buck.’

We kregen een baantje. Encyclopedieën verkopen aan de deur. Niet heel leuk, zeker niet, maar wat gaf dat? We begonnen pas om zeven uur ’s avonds, waardoor we veel tijd hadden om te surfen. Plotseling was er niets belangrijkers dan leren surfen. Pas na een aantal pogingen kon ik op de surfplank blijven staan en na een paar weken was ik goed. Echt goed.

Nu we een baan hadden vertrokken we uit het motel en huurden een gemeubileerd appartement met twee bedden, een echt en een namaak – een soort strijkplank die van de muur werd uitgeklapt. Omdat Carter langer en zwaarder was, kreeg hij het bed en ik de

strijkplank. Het kon me niet schelen. Na een dag surfen en encyclopedieën verkopen en een nacht in de plaatselijke bars had ik zelfs in de kuil kunnen slapen waarin het vuur van een *luau*, een Hawaïaans feest, had gebrand. De huur bedroeg honderd dollar per maand, we betaalden ieder de helft.

Het leven was goed. Het leven was fantastisch. Op één klein dingetje na: ik kon geen encyclopedieën verkopen.

Ik raakte ze nog niet aan de straatstenen kwijt als mijn leven ervan afhing. Hoe ouder ik werd, hoe verlegener ik leek te worden, en als vreemden zagen hoe ontzettend beschroomd ik was, gingen zij zich er ongemakkelijk bij voelen. Dus het verkopen van wat dan ook zou al een uitdaging zijn, maar het aan de man brengen van encyclopedieën, die in Hawaï net zo populair waren als muggen en Amerikanen van het vasteland, was een beproeving. Hoe bedreven of overtuigend ik de verkooppraatjes die we tijdens de korte training hadden ingepeperd gekregen, ook uitsprak ('Jongens, zeg de mensen dat je geen encyclopedieën verkoopt – je verkoopt een Enorm Overzicht van Menselijke Kennis... de Antwoorden op Alle Levensvragen!'), ik kreeg altijd dezelfde reactie.

Wegwezen, knul.

Door mijn verlegenheid was ik al slecht in het verkopen van encyclopedieën, maar daar kwam nog bij dat ik het vreselijk vond om iets te verkopen. Ik was niet bestand tegen een zware dosis afwijzing. Dat wist ik al van mezelf sinds highschool, het eerste jaar, toen ik niet werd gekozen voor het honkbalteam. Een kleine tegenslag in het leven, maar het raakte me diep. Het was de eerste keer dat ik me er echt bewust van was dat niet iedereen in deze wereld ons mag, of zelfs maar accepteert, dat we vaak aan de kant geschoven worden wanneer we het juist nodig hebben te worden opgenomen.

Ik zal die dag nooit vergeten. Ik sleepte mijn knuppel over het trottoir naar huis en sloot me op in mijn kamer, waar ik zo'n twee weken lang treurde en kniesde, totdat mijn moeder aan de rand van mijn bed verscheen en zei: 'Genoeg.'

Ze zei dat ik iets anders moest proberen. 'Wat dan?' kreunde ik in mijn kussen. 'Wat dacht je van atletiek?' zei ze. 'Atletiek?' zei ik. 'Je

kunt heel hard lopen, Buck.’ ‘Kan ik dat?’ zei ik, en ging rechtop zitten.

En dus ging ik voor atletiek. Ik ontdekte dat ik heel hard kon lopen. En niemand die dat van me af kon nemen.

Ik gaf het verkopen van encyclopedieën en die maar al te bekende afwijzing die daaruit voortkwam op en richtte me opnieuw op de personeelsadvertenties. Mijn oog viel al gauw op een kleine advertentie met een dikke zwarte rand eromheen. Gevraagd: aandelenverkoop. Ik wist zeker dat ik meer geluk zou hebben met het verkopen van aandelen. Per slot van rekening had ik een MBA. En voordat ik op reis was gegaan had ik een tamelijk succesvol gesprek gehad met Dean Witter Reynolds, aandelenhandelaar.

Ik keek iets verder en zag dat dit baantje twee dingen mee had. Ten eerste: het betrof Investors Overseas Services met aan het hoofd Bernard Cornfeld, een van de bekendste zakenmannen van de jaren zestig. Ten tweede: het was gevestigd op de bovenste verdieping van een prachtige kantoortoren bij het strand. Zes meter hoge ramen boden uitzicht op die turkooizen zee. Beide dingen spraken me aan en lieten me in het sollicitatiegesprek behoorlijk aandringen. Nadat ik wekenlang niemand een encyclopedie had kunnen aansmeren, wist ik Team Cornfeld er op een of andere manier van te overtuigen dat ze mij moesten nemen.

Cornfelds buitengewone succes, plus het adembenemende uitzicht, zorgden ervoor dat ik meestal kon vergeten dat het bedrijf niet veel meer was dan een agressief telemarketingkantoor. Cornfeld was berucht vanwege zijn vraag aan de werknemers of ze echt rijk wilden worden, en iedere dag demonstreerde een tiental gretige jongemannen dat ze dat wilden, echt wilden. Gretig en met overgave grepen ze die telefoon, belden potentiële kopers en deden de grootst mogelijke moeite een afspraak te maken.

Ik was geen gladder prater. Ik was eigenlijk helemaal geen prater. Maar ik kende de getallen en ik kende het product: Dreyfus Funds. Meer dan dat, ik wist hoe ik de waarheid over moest brengen. Mensen leken dat fijn te vinden. Ik wist al snel een paar afspraken te ma-